

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Septem Illvstrivm Virorum Poemata

Cesarini, Virginio

Antverpiae, 1662

Alexandro VII. ..., Poematvm Dedicatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-7990

ALEXANDRO VII.
 PONT. OPT. MAX.
 IULIANVS CÆSARINVS F.

PROESIM esse rem sacram, & magnorum virorum vel opus, vel ornamentum, vetus opinio est, BEATISSIME PATER, iam inde à primis ducta temporibus, nostrâ verò tempestate mirificè confirmata, in quâ sacrorum Principes, religioni, bonisque artibus tuendis ac propagandis maximè intentos, hanc etiam ingenio suo, & fauore complexos, propemodùm consecrassè conspicimus. Quo quidem suapte naturâ præclarissimæ, mirum quantum accesserit splendoris, & dignitatis. Intelligebat hæc, cum viueret Virginus Patruus meus, dumque in literis summa quæque meditaretur, insito animi ardore, & magnis exemplis permotus, non potuit quin ad hæc studia ipse quoque raperetur, & carmina interdum funderet acri doctorum

Q 4

iudi-

iudicio non improbata, nec fortasse indigna, quæ tibi oblata, oculos, auresque morentur tuas. Ferunt quippe ad Romanæ, Etruscæque linguæ nitorem, & elegantiam, non sine transmarinis luminibus delicijsque composita. Quod nisi immatura mors hæc illi tempora inuidisset, & recenti imitatione meliora facere potuisset, & argumenta nactus esset longè nobilissima quæ tractaret; laudes nimirum tuas, Princeps Optime, quibus celebrandis inter tot certantium ingeniorum conatus, si non omnes post se relinqueret, postremas quidem certè non ferret. Nam vt erat acerrimo virtutis amore incensus, nemo quisquam maioribus lætitijs incederet, cum Dei Opt. Max. admirabili prouidentiâ, & bonitate in supremo humanæ amplitudinis fastigio te regnantem videret, in quo virtus ipsa tamquam in propriâ sede regnaret, & in quo salutem, & felicitatem Orbis terrarum, Patriæque suæ, miseris his temporibus repositam intelligeret.

ret. Quæ ut ex dignitate gratularetur, ac prædicaret, quin vires omnes ingenij neruosque contenderet, dubitari non potest. Neque verò minus benignitatem grato animo in cælum efferret tuam. Est enim verisimillimum te, qui virtutis & doctrinæ fautor es maximus, hominem, in quo ista minimè desiderarentur, singulari quadam benevolentia fuisse profecuturum. Accedit, quòd illius domum atque familiam iam deuinxisti, & nouis in dies beneficijs obstringis, ad quæ eius memoriam voluntati tuæ, non dico stimulos subdidisse, sed nonnullum attulisse momentum haud immeritò existimetur. Hæc dum reputo, BEATISSIME PATER, amissi desiderio vehementer afficior, non tam profectò, ut eo præsentè ampliùs domus nostra splenderet, quàm ut esset qui tibi suo, & suorum nomine immortales ageret gratias, simulque laudem verissimæ gloriæ tuæ, dignè splendideque concelebratæ, præ ceteris reporta-

Q 5

ret.

250 POEMATVM DEDICATIO.

ret. Sed qualem habere possumus, hoc est, suis hisce spirantem versibus, deo-
tum Numini, Maiestatiq̄ue tuæ, sacris
pedibus aduolutus, offero, & sisto. Tu
verò pro tuâ incredibili humanitate non
modò libenti animo excipies, sed etiam,
vbi publicas res ordinaris, lenire qua-
rens labores, eius Musâ & ingenio re-
creari non dedignaberis. Quo ille honore
nec maiorem viuis optare, nec potio-
rem ad præclaram sui commendationem &
gloriam consequi potuisset.

LE-